

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **S. E.**, zastoupen zákonnou zástupkyní M. S., zastoupen Mgr. et Mgr. Václavem Klepšem, advokátem se sídlem Havlíčkovo náměstí 189/2, Praha 3, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 2. 2020, č. j. MV-9575-4/SO-2020, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 9. 2021, č. j. 77 A 29/2020 - 64,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek spočívající v tom, že až do skončení řízení o kasační stížnosti se pozastavují účinky rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 9. 2021, č. j. 77 A 29/2020 - 64, a rozhodnutí žalované ze dne 26. 2. 2020, č. j. MV-9575-4/SO-2020.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Ministerstvo vnitra (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 1. 11. 2019, č. j. OAM-1425-6/ZR-2019, zrušilo žalobci platnost povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), (výrok I.) a stanovilo mu lhůtu k vycestování z území v délce 30 dnů od právní moci rozhodnutí (výrok II.).

[2] Rozhodnutím ze dne 26. 2. 2020, č. j. MV-9575-4/SO-2020 (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítla žalovaná odvolání žalobce a potvrdila tak rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

[3] Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), který ji výše označeným rozsudkem zamítl.

[4] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, kterou spojil s návrhem na přiznání odkladného účinku této kasační stížnosti ve smyslu § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Stěžovatel tento návrh odůvodňuje tím, že v důsledku nutnosti jeho vycestování by musel vycestovat i jeho starší bratr, který je občanem České republiky. Dále by musel ukončit svou

aktuální školní docházku v České republice. Její pokračování v Mongolsku by navíc bylo komplikováno aktuální pandemií onemocnění COVID-19. Jeho rodiče by také v případě nutnosti odchodu z České republiky přišli o zaměstnání, což by mělo negativní dopad do finanční situace celé rodiny. Zmínil také, že Mongolsko je zemí s velmi vysokou úrovní nákazy COVID -19.

[6] Možnost zrušit trvalý pobyt stěžovatele měla žalovaná již od roku 2013, a přesto tak neučinila. Pobyt stěžovatele na území České republiky nezakládá žádnou újmu a není rušen pro porušení zákona. Mimo žádosti o odkladný účinek stěžovatel nemá žádnou efektivní variantu řešení pobytu, aniž by musel opustit Českou republiku. Závěrem stěžovatel poukázal na závěry judikatury k odkladnému účinku a vážné újmě uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 - 100, usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 21. 1. 2019, č. j. 59 A 118/2018 - 42, nálezech Ústavního soudu Pl. ÚS 23/11 a Pl. ÚS 41/17, usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 21. 1. 2013, č. j. 52 A 72/2012 - 21, a usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 14. 2. 2018, č. j. 54 A 8/2018 - 44. Přiznání odkladného účinku je dále podle stěžovatele v souladu se zájmem dítěte ve smyslu čl. 3 Úmluvy o právech dítěte.

[7] Žalovaná ve svém vyjádření uvedla, že nesouhlasí s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti. Upozornila, že stěžovateli byla zrušena platnost jeho povolení k trvalému pobytu z důvodu, že pobýval mimo území České republiky v období od roku 2010 do 20. 4. 2019. Nesdílí názor, že by výkon nebo jiné právní následky jejího rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Upozornila, že práva stěžovatele na území České republiky jsou zaručena prostřednictvím jeho zástupce.

II. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku byly v posuzované věci splněny.

[9] Úvodem soud připomíná mimořádnou povahu odkladného účinku. Kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví není řádným opravným prostředkem, u něhož by bylo možno odkladný účinek očekávat. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[10] Podle tohoto ustanovení soud může přiznat žalobě odkladný účinek za současného splnění dvou podmínek: (1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a (2) přiznání odkladného účinku nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Ve smyslu § 107 s. ř. s. uvedené podmínky platí přiměřeně i pro odkladný účinek kasační stížnosti.

[11] V posuzovaném případě byly splněny obě uvedené podmínky a Nejvyšší správní soud tak shledal návrh stěžovatele důvodným. Z tvrzení stěžovatele je zřejmé, že by mu v případě vycestování z České republiky hrozila újma spočívající v zásahu do soukromého života a vazeb na území České republiky jeho samého a ostatních členů jeho rodiny. Soud vzal v úvahu i obtíže spojené s nuceným odjezdem v situaci trvající pracovní neschopnosti otce stěžovatele v důsledku pracovního úrazu, což vyplynulo ze soudního spisu. Nejvyšší správní soud zároveň neshledal, že by se přiznání odkladného účinku dotklo práv třetích osob.

pokračování

[12] Ačkoliv k bezprostřednímu opuštění území České republiky by mohl být stěžovatel donucen až v souvislosti s rozhodnutím o správním vyhoštění, pro stěžovatele by to znamenalo pobývat na území České republiky nelegálně a vystavit se riziku zákazu pobytu na území České republiky po určitou dobu, který je se správním vyhoštěním pravidelně spojen (srov. usnesení NSS ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 - 100). Tato skutečnost tedy není překážkou přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[13] Soud se již podrobněji nezabýval stěžovatelem tvrzenou situací související s epidemií onemocnění COVID-19, neboť výše uvedené důvody, resp. hrozící újmu, považoval pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti za dostatečné.

[14] K otázce možného rozporu s důležitým veřejným zájmem se Nejvyšší správní soud již vyjádřil například v usnesení ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 - 25, v němž uvedl, že „[p]okud jde o možný rozpor s důležitým veřejným zájmem, je opět nutné poměřit na jedné straně újmu brozící stěžovateli v případě nepřiznání odkladného účinku, a na straně druhé důležité zájmy společnosti. Pro zamítnutí návrhu přitom nepostačuje pouze existence kolidujícího veřejného zájmu, jak by se mohlo zdát z doslovného výkladu § 73 odst. 2 s. ř. s. Toto ustanovení nutno vykládat ústavně konformním způsobem, a proto je třeba za pomoci testu proporcionality vážit intenzitu brozícího zásahu do základního práva svědčícího žalobci s intenzitou narušení veřejného zájmu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2008, č. j. 5 As 17/2008 - 131, č. 1698/2008 Sb. NSS).“

[15] V posuzované věci správní orgány zrušily stěžovateli povolení k trvalému pobytu z důvodu podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Tedy z důvodu, že se na území České republiky nezdržoval více jak 6 let. Dle soudu tak nelze dospět k závěru, že by další pobyt stěžovatele na území České republiky nějakým způsobem bezprostředně ohrožoval veřejný zájem.

[16] Nejvyšší správní soud proto stěžovateli vyhověl a jeho kasační stížnosti přiznal odkladný účinek podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. Do rozhodnutí o kasační stížnosti se tak pozastavují účinky napadeného rozsudku krajského soudu i jemu předcházejících správních rozhodnutí.

[17] Soud však připomíná, že může přiznání odkladného účinku i bez návrhu zrušit, ukáže-li se v průběhu řízení, že pro jeho přiznání nebyly důvody, nebo že tyto důvody v mezidobí odpadly (§ 73 odst. 5 ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s.). Z tohoto usnesení rovněž nelze dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude rozhodnuto o samotné kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. prosince 2021

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu